

— Ние ще искаме да видимъ гроба на х. Димитра, чичо. Да има нѣкой да ни заведе, а?

Човѣкътъ помълча. И каза после.

— Тя е лесна: азъ ще ви заведе.

Чуденъ човѣкъ, наистина: това се вика българинъ! Да имамъ пари, на такъвъ гостилничаръ азъ бихъ платилъ за обѣда двойно повече, отколкото струва. Все пакъ — станахъ и казахъ искрено:

— Сега ще приемшъ да ти платимъ, колкото можемъ.

Площадъ Хаджи Димитъръ.

Човѣкътъ отвърна кротко:

— Нѣма нищо да платите. Нали затова се мъчихме да освободимъ България, — да се раждатъ вѣрни синове като васъ. Да ви кажа: азъ съмъ другаръ на х. Димитра, въ четата му бѣхъ. Е, преживѣхме. А тегло бѣше. Бѣхъ и въ Диаръ-бекиръ, и —

Не, такъво нѣщо не всѣки преживѣва! Сега даже и Стоянъ се възправи, като войникъ. Ние бѣх-